

Per al temps de tarda...

Poso en joc la meva intel·ligència, voluntat i cor.

- Durant el camí, en quins trams m'he sentit desorientat/da de la ruta? Què sento que hi ha contribuït?
- On estava posada la meva atenció quan m'he desorientat?
- Quins camins em perden a la meva vida? On tinc posat el cor quan m'he trobat perdut/da?
- Quan redreço el camí, què m'hi empeny? En quins braços cerco aixopluc i m'hi abraço?

Compartint ressons en grup...

Des d'on? → Sentint que la meva vida és necessària pel pla de Déu.

Què comparteixo?

- Una **imatge**: del que he viscut, que he vist o un record que m'ha vingut.
- O bé un **sentiment**: dominant en el dia d'avui.
- O bé una **idea**: pensament, paraula que més ha ressonat...

Recollint i tancant el dia...

*Gloria a Dios por las cosas variopintas,
Por los cielos bicolores como una vaca moteada;
Por los lunares rosa, todo un dibujo puntillista,
Sobre la esquiva trucha;
Por las vives brasas de madera de castaño;
Las ales de pinzones;
El paisaje ajedrezado, aparcelado, los aprisco,
Los barbechos y aradíos;
Y las faenes todas, aperos y pertrechos.
Todo lo contrastado, original, raro y extraño;
Todo lo moteado, salpicado (¿quién sabe cómo?)
Con lo veloz, lo lento; lo dulce, lo amargo; lo deslumbrante, lo opaco;
Él, de belleza inmutable, lo engendra todo: alabado*

(G. M. Hopkins)

EGO

Paraula que em mobilitza avui...

Tres lletres que resumeixen bona part de les nostres dificultats per estimar, obrir-nos als altres, obrir-nos a Déu, i copsar les necessitats dels nostres germans.

Aleshores es posà a fer grans crits a unes senyores que havien vingut a veure'l: que, per amor de Déu, si el tornaven a veure en perill de mort, que amb crits ben forts li diguessin "pecador" i que es recordés de com havia ofès Déu...

[St Ignasi, Autobiografia, 32]

Aquest matí prego amb...

*Doblegada pel dolor m'agenollo humil
–només l'Amor i el Dolor em porten a postrar
–me–; i dic Sí,
sense saber que afirmo.
Sí a abandonar-me,
a deixar-me traspassar per la Llum,
a deixar anar
a deixar anar
a deixar anar...
Sí a no entendre tot sovint.*

*Sí a acceptar.
Sí a viure a la intempèrie del present
sense la maleta del passat
ni el costal del futur:
Sí a transformar-me,
a viure el que hagi de viure
sense preguntes,
intentant fer la menys nosa possible als
plans divins.*

(Laia de Ahumada)

Faig conscient el meu cos...

Amb les mans espolso i deixo anar tot allò que em pesa, que és obstacle en mi per sentir a Déu.

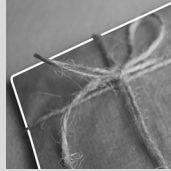

Cada dia del camí...

Senyor, ajuda'm a anar orientant tota la meva vida (interior i exterior, conscient i inconscient) cap a Tu, cap a l'amor i el servei a Tu en totes les teves criatures.

Avui demano...

Reconèixer el meu desordre,
fer tast de la misericòrdia de Déu
i viure l'alegria de la reconciliació.

Text bíblic

Lluc 15,1-3.11-32: Paràbola del Pare misericordiós ("fill pròdig")

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells». Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: "Pare, dóna'm la part de l'herència que em toca". Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arreplegà tot el que tenia, se n'anà cap a un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: "Quants treballadors del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors". I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu". Però el pare digué als criats: "Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem trobat". I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant el fill gran tornà del camp. Quan s'acostava a casa sentí músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué: "Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat amb bona salut, ha fet matar el vedell gras". El germà gran s'indignà i no volia entrar. Llavors sortí el pare i el pregava. Però ell li respongué: "He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras?" El pare li contestà: "Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem trobat".

Caminant en silenci...

Repasso moments de la meva vida.

- En quins moments em trobo atrapat en intencions, accions i sentiments interns mesquins?
- En quins m'he sentit perdut/da, desanimat/da, atrapat/da per la mandra, la desesperança?
- Recordo moments en els que he viscut lluny de la casa del Pare.
- Recordo què he posat en joc per reordenar aquests desordres.

Avui poso atenció a...

Gaudeixo de la bellesa de formes i colors dels arbres a qui el Senyor ha modelat per el seu gaudi, avui també el nostre.